

AYBETTİKLERİMİZ:

ECZACI ŞEVKET SÜRAL

(1903-1958)

Birkaç gün evvel kader, aramızdan çok sevgili bir kardeş, meslek-
aşımızı alarak kara toprağın kendisi kadar kara sinesine göndü.

Yüksek Eczacı Okulunun (1924) senesi mezunlarından (Üsküdarlı
evket) diye tanıdığımız mütevazî bir arkadaşımız vardı. Bu kardeşle
alışıklığımız otuzbeş seneyi aşmaktadır. O, bana amcamın bir hâtrası-
ır, ben ona amcamdan bir hâtrayımdır. Mektebi bitirdikten sonra, hâ-
isat kaderle elele vererek hepimizi çeşitli yerlere dağıttı.

O memuriyet hayatında karar kaldı, ben serbest hayata atıldım.

Onüç sene evvel tekrar İstanbula döndüğümde onu karşında "Sihhat
ekâleti Eczaneler müfettişi" olarak gördüm. Bu müddet zarfında birçok
esileler ile karşılaştık, görüştük, O daima az, fakat (öz) konuşmayı
rcih eden bir kardeş meslekdaşı. Bundan üç ay evvel "Eczacılık Umum
lütürlüğüne" Vekâlet tarafından tayin edildiğini duyduğum zaman, se-
inmekle beraber, sevgili bir kardeşle mesafeyi uzaklaştıracağız diye
zülümüş, bunu bir mektupla kendisine yazmıştım. Bu kısa zamanda
esleğe faydalı birçok hizmetlerde bulundu.

Fakat üzüldüm, "enfaktüs" den yirmi gün evvel Nümune hastaha-
esine yattığını duyunca ilk işim kendisini ziyarete koşmak oldu. O
asta halinde bile konuşup; hattâşakalaştık bile.. İki gün sonra kendisini
krar telefonla sorduk, "Ümitsiz" cevabını aldığım zaman suratıma
uvvetli bir şamar yemiş kadar üzüldüm. Hemen tekrar ziyaretine
oştum. Sevgili kardeşi Albay Şerefle birlikte birbuçuk gündenbergi de-
am eden hayatla ölüm arasındaki mücadeleyi acı, acı seyrettik. Beni,
ızla üzülmemeğim için yanından ayırdılar. Eczahaneme döndüm,
krar telefon ettiğim zaman "sizlere ömür.." cevabıyla karşılaştım.

Bu, esasen gördüğüm manzaranın tabii bir neticesiydi. Çok fedakâr,
ütevazî, namuskâr bir meslekdaş, insandı. Cenazeyi koyu Haziran sı-
ağında Osmanağa camiinden Karacaahmed'e kadar takip eden seçkin
ir grubun sıcaktan alınları terlemiyor, ızdıraptan kalpleri kamyordu.
ziz Şevketim, sen şimdi birkaç gündür bambaşka bir âlemin içindesin;
ızden uzaklaştın.

Tanrıdan rahmetini "pür fütuh" olan ruhundan esirgemeyip seni
Şadü handan" kılmasını, lâboratuvar sahipleriyle, eczahane sahipleri
işlekdaşlardan da hayatta kalan yavrularının tahsile devam yardım-
urum esirgememelerini dilemeği bir kardeşlik, insanlık borcu bildim.

Daima nurlar içinde yat.

Eczacı Cemalettin Artam
"Vakit" 3, Temmuz 1958.